

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δείτερός μας χρόνος είναι,
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Χίλια δεκτακόσα δεγδοήντα πέντε,
τὸ Κουδέρνο πάει πρίμα με πονέντε.

Ὁ 'Ρωμηός την εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει,
κι' όταν έχω έξοπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Πανδρομής δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
εἴ δὲσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητής.

Δὲν θά έχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαί — ἀποστέλλονται σ' ἐμ ε.
Μές' στὼν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ 'Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα
Κι' ἄς τὴν δίνῃ ὁποῖος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Μηνός Γενάρη εικοσιέξη,
καὶ νέα κρίσις θὲ νὰ μᾶς τρέξῃ.

Νούμερο πενηντατρία,
κι' ἡ 'Αποκρηά μας κρύα.

Μάχη πολιτική ἀποφασιστική.

Καὶ πάλιν νέος πόλεμος μέσ' ὅτῃς Βουλῆς τὴν σάλα,
φωναί, ὅρση, πατήματα, ὄχλοσὴ καὶ κρότος...
καὶ πάλιν δὲ στρατόπεδα χωρίζονται μεγάλα,
κι' ὁ κατατὺν Ζηγρόπουλος τὸ πῦρ ἀρχίζει πρῶτος.
Ὁ αἰρ Τρικούρης πολεμᾷ, κυτᾷ κι' ὁ Δεληγιάννης,
καὶ αὐτὸ τὸν πόλεμο δὲν ἔξερεις τί νὰ κάνῃς.

Τὰ δάνεια, τὰ δάνεια! Ἰδοὺ τὸ σύνθημά των!
καὶ δάκεται τὸν μαχητῶν μεγάλο καρδιοκτύπι,
καὶ κυτῶνται καὶ κυτοῦν με ὅλα τὰ σωστά των,
καὶ αὐτὸ τὸν πόλεμο οὐτ' ἡ 'Ρωζού δὲν λείπει.
καὶ αὐτὸς πολεμιστὴς στέκει γιὰ μάχη ντοῦρος,
καὶ τὴν μέση ἔξαφνα προβαίνει κι' ὁ Μουσοῦρος.

Βραβεῖτό του! ὁ Δεληγιάννης σκούζει,
καὶ ἔχει φόνους φίλους του στενοὺς τοὺς Τραπεζίτας,
καὶ αὐτὸς μετ' ἑξέλειψε μ' ἐκείνον τὸν Καρπούζη
καὶ αὐτὸς ἔλεγον ἔλουςμας θὰ κάμῃ βακενδύτας.
καὶ αὐτὸς, μωρὲ παιδιὰ, με ὅλη σας τὴ ζέσι,
καὶ δὲν πέσῃ τώρα πιά, ποτέ του δὲν θὰ πέσῃ.

Αὐτὸ καὶ στέκεται ὀρθὸς ὁ Δεληγιάννης,
καὶ αὐτὸς σύγγουσι γλωσσῶν κι' ἀκούς κραυγὰς ποικίλας,
καὶ αὐτὸς, λάσπη ἔξαφνα τὸ κόβει ὁ Νταλιάνης,
καὶ αὐτὸς Τρικούρη παραιτεῖ κι' ὁ ξακουστός Φωτῆλας.
καὶ αὐτὸς μ' αὐτοὺς τοὺς δὲν κι' ὁ νέος Παλαμήδης,
καὶ αὐτὸς τὸν ἐξέβαλλο ὁ ἥρως Στεφανίδης.

Πηδᾷ ὁ Σωτηρόπουλος χλωμὸς καὶ κιτρινάρης
καὶ βγάξει σὰν Βεζούδιος καπνοὺς ἀπὸ τὸ στόμα,
ὁ Δεληγιώργης μάχεται ἀτρόμητος σὰν 'Αρης,
καὶ γίνεται κοντήτερος ὁ Καλλιγᾶς ἀκόμα.
Καὶ μέσα ὅτῃν πολεμικὴ ὄχλοσὴ καὶ φούρια
δὲν παύει οὔτε μιὰ στιγμή νὰ κάμῃ καλαμπούρια.

Ὁ Μπέης μέσ' ὅτῃν ταραχῇ δὲν ἔξερει τί νὰ κάνῃ,
σὰν σατισμένος στέκεται με ἀνοικτὸ τὸ στόμα,
μιὰ τὸν Χαρίλαο κυτᾷ καὶ μιὰ τὸν Δεληγιάννη,
καὶ δὲν εἰσεύρει ὁ πτωχὸς με ποῖο νὰ πάῃ κόμμα.
'Εκστατικὸς καὶ ἄφωνος τὸν πόλεμο κυτᾷζει,
καὶ φ τοῦ ἄλ ἄ μ πελιδά βερσιν καμμιὰ φορά φωνάζει.

Ὁ Μάνταλος δαγκάνεται καὶ τρέχει ἄνω κάτω,
ὁ Χράπα-Χράπ τὸ φονικὸ ἀκούει ἀταράχως,
στέκει ὁ Νικοκάβουρας σὰν τὸν βρεγμένο γάτο,
καὶ ὁ Δουζίνας ποῦ καὶ ποῦ παραμιλεῖ μονάχος.
Γαυγίζουνε καὶ οἱ ἐχθροί, γαυγίζουνε κι' οἱ φίλοι,
καὶ τοῦ Σταμούλη τοῦ γνωστοῦ οἱ ψωραλέοι σκύλοι.

Τελείωσε ὁ πόλεμος, καὶ ὁ Τρικούρης πάλιν
ὕφνεται ἀνίκητος ἐπάνω τῶν αἰθέρων,
κι' ὁ κύριος Θεόδωρος με τόσην παραζάλην
ἀποχωρεῖ ἐκ τῆς Βουλῆς μετὰ τῶν ἡμετέρων.
Καὶ οὕτω με τοῦ 'Εθνους μας τοὺς προσφιλεῖς πατέρας
περνοῦμε τῆς 'Αποκρηᾶς τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—Ξέρεις λοιπόν ετι κι' εγώ 'στο μπάλ ντ' ανφαν' επήγα και ημαστε παιδιά εκεί νομίζω ούκ ελίγα.
- Π.—Και ποιά παιδιά, βρέ Φασουλή; γιά 'πέσμου 'στο θεό σου.
- Φ.—Και πρώτον Παύλος Καλλιγας, πολυ αγαπητός σου, δεύτερον ο Χαρίλαος, πρωθυπουργός του κράτους, τρίτον ο 'Ράλλης, στρατηγός από τους αποστράτους, τέταρτον ο Καλλιφρονάς, έβδομον ο Βουλγιώτης, δέκατον τρίτον Σεβαλιέ και Περουσόν Ιππότης, κατόπιν πρίγκηψ Βαλδαμάρ, κατόπιν πρίγκηψ Παύλος, κατόπιν, αν δεν μ' άπατά ή μήνη, Κοντοσταυλος. Και τέλος πάντων, φίλε μου, εγώ και ή παρέα, και να σου 'πω, βρέ Περικλή, περάσαμε ώραία.
- Π.—Και δεν μου λές, βρέ Φασουλή, μες 'στου χορού τη σάλα παιδιά δεν ήταν απ' αυτά άκόμη πιό μεγάλη;
- Φ.—Ήταν ο Μίμης, ή Διλή, ο Πίτης και ο Νίκος, ή 'Ρίνα ή πεντάμορφη και ο κοντός Στεφίκος. 'Ετσι λοιπόν άρχισαμε 'στα δυνατά τον μπάλο, κι' ανακατώθη ο μικρός μαζί με τον μεγάλο, και άρχισαν σπρωξιματα και τόσας καραμπόλας, κι' έγινε μία σύγχυσις απ' όλα κι' ελους κι' ελαις. Και μέσα 'στ' ανακάτωμα και τη μεγάλη κάψα άρχισαν κάμποσα μωρά του γάλακτος την κλάψα και μ' έπιασε συγκίνησις κι' ούτως ειπείν μαράζι... Με τα παιδιά δεν εμπορεί κανείς να κάνει χάζι.
- Π.—Ως τόσο σύ, βρέ άτιμε, από χορό δεν λείπεις.
- Φ.—Πρέπει κανείς να συγκινηθ' χαράν μετά της λύτης, πρέπει να ήρπη κάποτε μακράν την νοσταλγίαν, μα τον Χριστόν, βρέ Περικλή, και μα την Παναγίαν. Κατηγόρουν την γάτα μας και τηνε λένε γραία, πούχει τα μάτια γαλανά και την ούρα άρκαία. Μεθ' ο εις την πολιτικήν εν τάχει μεταβαίνω.
- Π.—Κι' εγώ τα διατρέχοντα ν' άκούσω περιμένω.
- Φ.—Το 'Υπουργείο, Περικλή, την γλύτωσε και πάλι, και ή αντιπολίτευσις έχει μεγάλο χάλι. Ναί μεν του έφυγαν δρό τρεις, Φωτήλας και Νταλιάνης, αλλά δεν κάνει τίποτα μ' αυτούς ο Δεληγιάνης. 'Εν εσφ βλέπεις συμπαγές το κόμμα των κομμάτων, εν εσφ έχομι' έλλειψιν σπουδαίαν άποπάτων, εν εσφ βλέπεις μπάλ ντ' ανφαν' παιδιών και γερόντων, περι πατρίδος μή 'μιλεις και περι συμφερόντων. 'Επειτα τί να σου είπω και τί να σου 'μιλήσω; εγώ τον βίον της ζωής κοντεύω να μισήσω. Τουλάχιστον αν έπεφτε, βρέ Περικλή, ελίγο, το έννοω... ειδή άλλωζός δεν εμπορώ, θα φύγω.
- Π.—Μα ποιά να πέση;
- Ρ.—Νά! αυτό... δεν εμπορώ ως τόσο εξήγησιν περι αυτού καμμίαν να σου δώσω. Και δια τουτο παρευθής περνώ 'στο καρναβάλι, αν και αυτό μου φαίνεται πολυ πώς έχει χάλι.

Είδες κανένα μασκαρά να έχη μιá ιδέα, είδες καμμία συντροφιά ούτως ειπείν σπουδαία, είδες κανένα πρόσωπο να παίζη 'λίγο βόλο, είδες κανένα διάβολο έτσι κεραυνοβόλο, είδες κανένα ποιητή άπάνω εις το κάρο, είδες καμμιá μαντάμ-Άγκώ, είδες κανένα Φάλα; Τουλάχιστον, βρέ Περικλή, απάντησες καμμίαν;

- Π.—'Αλήθεια πώς τα έμαθες έσύ τα του Φωτήλα;
- Φ.—'Ως πρὸς Φωτήλαν και λοιπούς ιδέ τα άνωτέρω, και ήδη άς εισέλθωμεν και εις τα περαιτέρω. Ντυνόμαστε, βρέ Περικλή, απόψε μασκαράδες.
- Π.—Καλά που το έσκέφθηκες! να γίνωμε παπάδες.
- Φ.—'Ως πρὸς αυτό το μπάλ-μασκέ ποσώς δεν συμφωνώ και Μακεδόνες, Περικλή, καλλίτερα να 'δωμε, τώρα οπού το ζήτημα και της Μακεδονίας ευρίσκεται 'στον τάπητα μετά μονομανίας, τώρα που σκούζουν φανερά γιά τη δημοκρατία, τώρα που μέσα 'στη βουλή υπάρχει άπαρτία και δαιμονίζεται γι' αυτό και ο Δημητριάδης.
- Π.—Βρέ Φασουλή, 'μπορείς να 'πής Λοκάνικο έπίτιμο.
- Φ.—Λοκάνικο, λοκάνικο, λοκάνικο, λοκάνι... μα 'στα έπτά λοκάνικα κανέννας μας δεν φάνε.
- Π.—'Αλήθεια τί άκούεται και περι Νικολάωνος;
- Φ.—'Ας πιά να κουρεύεται κι' εκείνος ο μασσόνος! 'Αλλά που τον 'θυμήθηκες κι' αυτόν τον σαρκαίο Μεθ' εις της 'Αποκριχάς και πάλιν μεταβαίνω.
- Π.—'Στο διάβολο και μ' έσκασες κι' όρσε γιά την καρδιά! κι' άλλη γιά τα βόπαλα, κι' άλλη γιά τον...

'Επιστολή εκ Σύρου
έτσι εκ του προχείρου.

'Εν Σύρω.....

Φίλτατε ΡΩΜΗΕ.....

Τί γίνεσαι; τί κάνεις;

Τί λές έσύ; Πρωθυπουργός θάλθθ ή Δεληγιάνης;

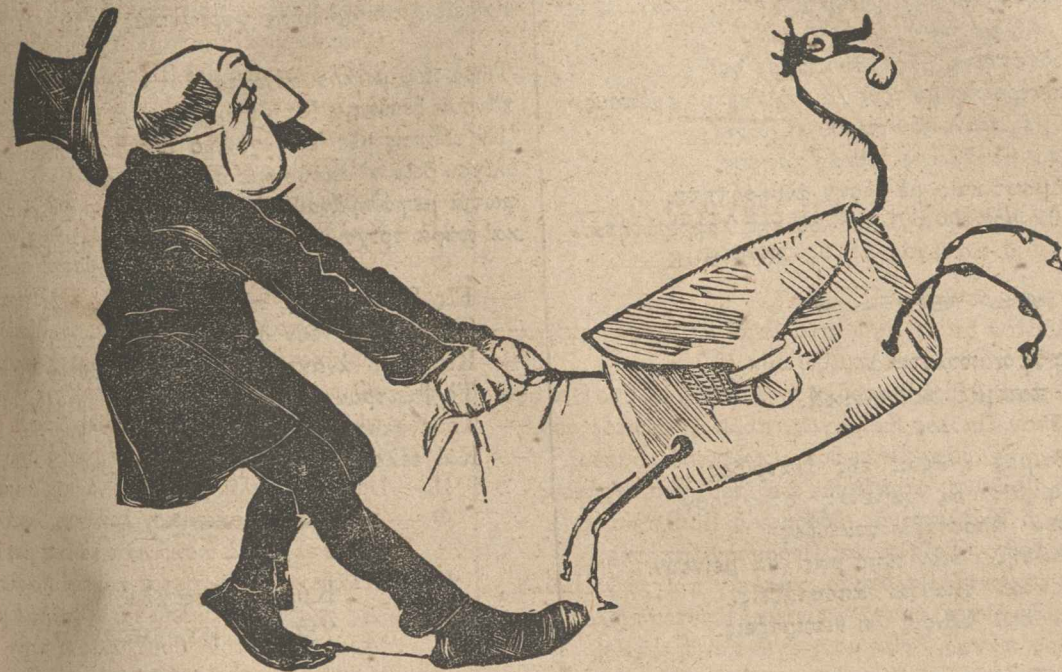
Πρὸ ημερῶν επέστρεψεν εξ 'Αθηνῶν εις Σύρον ο κυνηγός των κυνηγῶν, ο Γιάκωμος ο Μῶρος, μετά της πανοπλίας του και αρκετῶν λαφύρων, κι' εὐθὺς τὸν ὑπεδέχθησαν οἱ φίλοι παραφόροι.

'Αλλὰ ὁποῖος κεραυνός 'στὸν ὄμιλον τῶν φίλων, ἔταν σ' αὐτοὺς με δάκρυα και πόνον διηγῆθαι πὼς 'στὰς 'Αθήνας ἔχασε τὸν προσφιλή του σκύλον τὸν Μάρε τὸν ἀνεκτίμητον 'στὸν κυνηγῶν τὰ πλάτη.

Φαίνεται δὲν τὸν 'σῆκωσε τῶν 'Αθηνῶν τὸ κλίμα, κι' ἔγιν' ο μαῦρος πρόωρον κωλικοπόνου θῦμα. Κι' ἤδη ο μέγας κυνηγός μονάχος του πλανᾶται, και κλαίει και ὀδύρεται κι' ἔλο τὸν Μάρκ θυμάται.

'Εφ' ᾧ και πένθος γενικὸν κατέλαβε τὴν πόλιν... Χαιρετισμοὺς ἀπ' εἰλους μας και ἀπὸ τὸν Μανώλην.

'Οσοι 'Ημερολόγια 'Ρωμῆ, οὐ ἐπιθυμεῖτε, εἰς τῶν ἐφημερίδων μας τοὺς πράκτορας θά 'δρῇτε.

Μου φεύγουν δρό, μου φεύγουν τρεις, μου φεύγουν 'λίγοι 'λίγοι,
que το χαρτοφυλάκιον τραβῶ να μὴ μου φύγη.

Μπάλοι και φαγειά
εις του Κεχαγιά.

Την παραμένη Κυριακή 'στὸν Φαληρέα κάτω τὴ παγγύρια, τί χοροὶ 'στοῦ Κεχαγιά τὸ σπῆτι!... τὸ κάθε κῆρ' ἀπλύνεται 'στην ἀμμουδιά χιονάτο και κάθε μιὰ ἀντίκρου του χορεύει 'Αφροδίτη. Καί λές ετι ταρκάζουνε της θάλασσας τὰ κύματα με τῶν ποικίλων καλλονῶν τὰ φτερωτὰ πηδύματα.

'Η μουσική του Σάλερ ἤχους τρελλοὺς ἀφίνει, με παίζει κι' ἡ Αὐστριακή 'στο πλάι της με χάρη, οὐκ σὺν ἀρχιστράτηγος τὸν μπάλο διευθύνει και στρόβιλλίζεται γλυκὰ ζευγάρι με ζευγάρι. Κι' εταν 'στη σάλα μονομιᾶς ἔλα τὰ ζεύγη χύνωνται, εταν τὸν ἄλλον ξεσκοντᾶ και καραμπόλαις γίνονται.

'Ο Μέγας Δουξ ἀπ' τὸ χορὸ του Κεχαγιά δὲν λείπει, κι' ἄλλαι ἐπισιμόττες τὸ μέγαρο στολίζουν, κάτω ἀκούοντ' ἀμαξῶν ὡς και ἀλόγων κτύποι κι' ἀπάνω ζεύγη χορευτῶν παντοῦ στριφογυρίζουν. Κατόπιν 'στ' ἀναψυκτικὰ καθεὶς με ζέσι στρόνεται και θρυπα 'στην ἀμμουδιά ή θάλασσα 'ξαπλώνεται.

'Ο Γάλλος ἀντιναύαρχος μες 'στοῦ χοροῦ τὸν σάλον τοὺς ναυτικούς του σκόλου του εις τὴν ἀράδα βάζει, κατόπιν διαδοχικῶς τὸν μεν μετὰ τὸν ἄλλον εις τὴν κυρίαν Σατελίαν εὐθὺς παρουσιάζει. Τοιαύτη ὀψηλὴ τιμὴ ποικιλοτρόπως κρίνεται, και λέγουν ετι ο δεσμός τῶν δρό ἔθνῶν κρατύνεται.

Πλὴν και ο 'Ρῶκ τὸ κοιλὸν ἐνδόξως διευθύνει, κι' ἀρχίζει με ἐνθουσιασμὸν τὴν καθεμιὰ φιγούρα, ἀλλὰ τὸ πάτωμα κολλᾶ, κολλᾶ αὐτὸς κι' ἐκείνη, κι' ο κύριος χοροδηγός τὰ φέρνει 'λίγο σκούρα. Μὰ νέα σκέψις ταύρχειται, και δύο δύο άτομα εις τὴν ταράτσα ξεπετοῦν, ἀφίνοντα τὸ πάτωμα.

'Ο κύριος Πρωθυπουργός κι' ο Δουξ συνομιλῶσι, ἐνθ' γλυκὰ ή μουσική τὸν στρόβιλον της παίζει, πλὴν εὐθυμία φαίνεται πὼς ἐπεκράτει τάση, ποὺ ἀναποδογύρισαν κι' οἱ δὲ ἕνα τραπέζι. Καί τότε κάθε γραλὶκὸ μετὰ ὀρμῆς τσακίζεται, και τὸ συμβᾶν ὡς οἰωνός κακός χαρακτηρίζεται.

Ὡς τόσο σπινθηροβολοῦν αἱ καλλοναί μας πάλι,
βλέπω 'στὰ μάτια μιᾶς ξανθῆς τοῦ οὐρανοῦ τὸ χρῶμα,
'στὰ χεῖλη μιᾶς μελαχρινῆς ἀτίμητο κοράλι,
κι' ἀνθίζουν τριαντάφυλλα 'στὸ ῥόδινό της στόμα.
Καὶ μιὰ νεράιδα πεταχτὴ, ὅπου τῆς κρυφομίλησα,
θαρρῶ πῶς εἶναι 'στὸ χορὸ καὶ πρώτη καὶ βασίλισσα.

Ἀλλὰ κι' ἡ πυργοδέσποινα μᾶς καθυποχρεώνει
μὲ τὴν καλὴ της συντροφιά, μὲ τοὺς λαμπροὺς της τρόπους,
μὲ τὸ λαμπρὸν της μέγαρον, ποῦ διευθύνει μόνη,
μὲ τόσα ἀναφυκτικὰ, μὲ ἄλλους τόσους κόπους,
μὲ τῆς διπλᾶς της μουσικαῖς, μὲ τόσην ἀνθρωπότητα,
κι' ἐν γένει μὲ τὴν θαυμαστὴν τοῦ μπάλου της λαμπρότητα.

ΚΟΚ-ΜΟΚ

Διάφορα πολιτικὰ καὶ ἀναμῖξ κοινωνικὰ.

Εἶναι καὶ πάλιν κρίσιμος ἡ θέσις τῆς Πατρίδος
καὶ κρύβει ἡ Ἀποκρητὶς, ὡς φαίνεται, θὰ γίνουν,
'Ρωσσία ἀπηγόρευσε ἀπόσταξιν σταφίδος
καὶ αἱ σταφίδες ἐξ αὐτῆς 'στὸν τόπο μας θὰ μείνουν.
Κι' ὅπου ἀπαγορεύονται τοιαῦται ἀποστάξεις,
ὀλίγαι προμηνύονται τοῦ ἔθνους αἱ εἰσπράξεις.

Πρὸς τοῦτοις ὁ Ζηνόπουλος ἐπερωτᾷ καὶ πάλιν
περὶ τῶν συμπληρωτικῶν δανείων ἐν ἀγνοίᾳ,
καὶ διεγείρει θόρυβον καὶ ταραχὴν μεγάλην,
κριθέντων τούτων ὡς φρικτὴ αὐτῶν παρανομία.
Ὁ Ἀθανασιάδης δὲ τὸν λόγον του λαμβάνει,
καὶ πλεῖστα ἄλλα ἀγνωστα γνωστὰ εἰς ὅλους κάνει.

Ἐκτὸς αὐτοῦ ἡ κίνησις ἐν τῇ Βουλῇ ἀρχίζει,
καὶ βουλευταὶ, προβλέποντες κινδύνους ναυαγίου,
παρήτησαν τὸ κόμμα των, καὶ ὁ καθείς ἐλπίζει
βεβαίαν τε καὶ ἀφεικτόν πτώσιν τοῦ Ὑπουργείου.
Ἐκτὸς αὐτῶν ἀφίκοντο κι' ἕξ ἐν ὅλῳ ἄλλοι,
κι' ἤδη περὶ τῆς πτώσεως κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει.

Πρὸς τοῦτοις μετὰ τὰ φρικτὰ τοῦ Νίκοιλον συμβάντα
καὶ νέαι ὕβρις κατ' αὐτὰς μεγάλῃ μᾶς ἐδόθη,
κι' οὕτως ἐξηυτελίσθησαν ἀναμφιδόλως πάντα
τὰ ἐθνικὰ μας ὄνειρα κι' οἱ ἐθνικοὶ μας πόθοι.
Ἐν τοῦτοις ἡ Κυβέρνησις μετὰ χαρᾶς τὰ βλέπει
καὶ νέας ὕβρεις ταχτικὰ 'στὸ ἔθνος ἐπιτρέπει.

Εἰς τὴν μεθόριον γραμμὴν καὶ ἐπὶ τῶν συνόρων,
ἐν γενομένῃ συμπλοκῇ Ὁθωμανῶν κι' Ἑλλήνων,
τρεις συλληφθέντες Ἕλληνες κρατοῦνται ἀνευ ὄρων,
χωρὶς καὶ λόγος νὰ γενῇ ἐδῶ περὶ ἐκείνων.
Πλὴν συλληφθεὶς Ὁθωμανὸς ὑπὸ τῶν ἡμετέρων
ἀφέθη, ὡς ἐμάθομεν, δι' ὑψηλὸν συμφέρον.

Κι' ἐν μέσῳ τῶν πολιτικῶν τοῦ ἔθνους γεγονότων,
Πετρίνης, νέος λατρὸς, μονομαχίαν θέλει
πλὴν ἀποφεύγων, ὡς εἰκὸς, τὸν περὶ ταῦτα κρότον
διὰ συνθηκολόγησιν τοὺς μάρτυράς του στέλλει.
Ὡς βλέπετ' εὐρισκόμεθα εἰς σοβαρὰς ἡμέρας
καὶ εἰς ἀποκρητῆς χορευτικὰς ἐσπέρας.

Τώρα ποῦ μπάλαι γίνονται 'στὰ σπήτια καὶ βεγκέραις,
κάνουν ξενύκτια 'στὴ βουλῇ καὶ οἱ καλοὶ Πατέρες.
Ἐν τοῦτοις μὲς 'στὸ γενικὸ τῆς Ταικνοπέμπτης κέφι
ὀλίγου δεῖν ν' ἀκούσωμε σεισμοῦ καινούργιο κρότο...
φωτὰ μεγάλη ἀναψε ἐκεῖ κοντὰ 'στοῦ Στρέφη,
καὶ παρὰ τρίχα νάχωμε καὶ δευτέρου μπουρλότο.

— Εἰς Βατικιώτης πλοίαρχος γυναίκα τραυματίζει.
— Ὁ Τσόχας νέον θέατρον ἀνω τοῦ Τσίλλερ κτίζει.
— Καινούρι' ἀνακατώματα 'στὸ μάθημα Καζάζη.
— Τὸ θέατρον κι' ἄλλους χοροὺς μεγάλους ἐτοιμάζει.
— Τοὺς στρατιωτικοὺς μισθοὺς τὸ ἔθνος ἀναστέλλει.
— Καὶ τέλος ἡ Ἀποκρητὶς ἐγγίξουν πρὸς τὰ τέλη.

Κύριοι ἀσφαλισθῆτε
γὰρ νὰ μὴ μετανοήτε.

Ῥιουνιόνε ἀσφαλείας Ἀντριάτικα τοῦτέστι,
μὲ κεφάλαια μεγάλα ἱδρυθεῖσα ἐν Τεργέστη,
καὶ προνομιούχος, ἤγουν ὑπερβαίνουσα τὰ ἱσα,
καὶ διὰ διαταγμάτων πλέον ἀναγνωρισθεῖσα,
ἀπὸ πῦρ ἐξασφαλίζει σπήτια καὶ ποικίλους πόρους,
ὡς καὶ τὴν ζωὴν ἀνθρώπων ὑπὸ διαφόρους ὁρους.
Πράκτωρ κεντρικὸς τῆς εἶναι ἀνθρωπος τῆς ἐποχῆς,
Μίκης Λάμπρος, ὁ γνωστὸς σας, ὁ ῥοδόχρους καὶ παχύς.
Ἄν τὰ ὄρια ζητήτε τ' ἀσφαλιστικοῦ Γραφείου,
κάτωθεν οἰκίας Λάμπρου, ἐπὶ τῆς οδοῦ Σταδίου.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Προκηρύττομεν εἰς ὅλους, ὅτι ὁποῖος θέλει νάχη
ὄρεξιν 'στὸ φαγητό του κι' ὀγιέστατο στομάχι,
ὡς σκεφθῇ πῶς πρέπει πλέον καὶ κοντὰ εἰς ὅλα τὰλλα
νὰ προμηθευθῇ ἀφεικτῶς τῆς Γλυκὸς ὁρὸς τὸ γάλα.
Τὸ κατάστημα 'στὸν δρόμον τὸν τοῦ Παρθενωγείου,
ἀντικρὺ καὶ δεξιόθεν τοῦ γνωστοῦ σας Ἀρσακείου.
Εἰς τὸν Πειραιᾶ δὲ εἶναι εἰς τοῦ Πλούτῳ τὸν δρόμο,
'στὸν σταθμὸν Σιδηροδρόμου... κι' ὅλα ταῦτα ἐν συντόμῳ.

Καθάρει Γέλδας καὶ τυρὶ καὶ μπύρα 'στὴν μπουκάλα,
σαμπάνια ἀνεκτίμητη καθὼς καὶ τόσα ἄλλα,
τοῦτέστιν ἀυγάταρα καὶ τοῦ κουτιοῦ σαρκέλαις,
πρώτης ποιότητος ἐλγαῖς, τουρσιά καὶ μοιραδέλαις,
τοῦ θανοπούλου τὸ λαμπρὸν κοσμοῦν παντοπωλεῖον,
ποῦ κεῖται 'στὸ Βασιλικὸν ἐκεῖ Φωτογραφεῖον.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαντείων — μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφφανεῖ τῶν «Ἐὺ Φρονούντων» — νύκτα μ' ἐρῶς συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.